

Duben

VZKŘÍŠENÍ A KŘESTNÍ MILOST

Velikonoční svátky se pro mnohé dospělé křesťany stávají duchovními narozeninami. Přijetí svátosti křtu je pro ně druhým – duchovním znovuzrozením. Vyjadřují to svým slovním významem i některá křesťanská jména (např. lat. Renáta – znovu narozená). Nejde však jen o lidovou symboliku, ale podklad k této skutečnosti nacházíme ve slovech samého Pána Ježíše v rozhovoru s Nikodémem: „Amen, amen, pravím tobě, nenarodí-li se kdo znovu, nemůže spatřit Království Boží.“ Aby Kristus překonal jakékoliv nedorozumění, odpovídá na Nikodémovu námitku, která vyplývala z představy druhého tělesného narození: „Jak se může člověk narodit, když je už starý? Nemůže přece vstoupit do těla své matky a podruhé se narodit?“, ujištěním: „Amen, amen, pravím tobě, nenarodí-li se kdo z vody a z ducha, nemůže vejít do království Božího. Co se narodilo z těla, je tělo, co se narodilo z Ducha je duch.“(Jan 3,3-6)

Vidíme určitou obdobu i rozdíl obou narození. Obdoba je v začátku nového života. Tělesný život člověka začíná sice již před jeho narozením – okamžikem početí, ale výrazný začátek jeho nové kvality je po porodu vstupem do nového prostředí. Člověk dříve omezený prostorem mateřského lůna nyní vstupuje do otevřeného světa, což je provázeno nesčetnými objevy. Tento nový způsob existence sebou nese mnohé výhody i rizika. Jaká je potom obdoba s duchovním narozením? Člověk před křtem nežil v nějakém duchovním vakuu. Mezi početím a narozením se už něco dělo. V prostředí, kde se nacházel, vnímal různé duchovní podněty, vlivy, myšlenky, symboly, zkušenosti jiných lidí. Už vlastně určitým způsobem přijímal duchovní výživu a mohl sílit a růst. Jednoho dne pak nastal porod. Narození z vody a z Ducha. Na rozdíl od prvního čistě tělesného narození nevstupuje jenom do vnějšího světa, ale do Kristovy milosti. Jeho novým světem je Kristus. Jeho život se spojuje s Kristovým životem. Ve světle Ducha dělá nové objevy. Duch jej však také přetváří k podobě s Kristem. Voda ani žádný jiný přírodní živel na to nestačí. Voda však ve spojení s Duchem se stává důležitou materií křtu, prostředkem svátostné křestní milosti. Blížkost Kristu, kterou působí Duch však neznamena jenom napodobení Krista, uschopnění k tomu, aby člověk smýšlel a žil jako On. Jde o naprosto bytostné sjednocení, o němž píše papež Benedikt XVI. : „Ano, existuje sjednocení člověka s Bohem – tento prapůvodní sen člověka. Toto sjednocení však není vzájemným slitím, není to utonutí v bezejmenném oceánu božství, protože se jedná o jednotu, kterou tvoří láska, v níž Bůh i člověk zůstávají každý sám sebou, a přece se stávají plně jednotou: „Kdo se však oddá Pánu, je s ním jeden duch.“ (1Kor 6,17). /Deus caritas est, 10./

Křtem se člověk oddá Pánu, aby mu patřil a mohl jej milovat bez konce do věčnosti. Předpokladem tohoto spojení je také účast na Kristově vzkříšení, jak to zachycuje apoštol Pavel: „Nevíte snad, že všichni, kteří jsme pokřtěni v Krista Ježíše, byli jsme pokřtěni v jeho smrt? Byli jsme tedy křtem spolu s ním pohřbeni ve smrt, abychom – jako Kristus byl vzkříšen z mrtvých slavnou mocí svého Otce – i my jsme vstoupili na cestu nového života.. Jestliže jsme s ním sjednoceni, protože máme účast na jeho smrti, jistě budeme mít účast

i na jeho zmrtvýchvstání." (Řím 6,3-5) Jeden nedávno zesnulý břevnovský opat se jmenoval Anastás. Toto jméno pochází z řeckého „anastásis – vstání z mrtvých – vzkříšení. Z uvedených souvislostí můžeme tvrdit, že jde po významové strance o nejuvýstižnější jméno pokřtěného.

U tělesného narození jsme si připomněli mnohé výhody i rizika, která narozeného provázejí v novém prostředí. U duchovně znovuzrozeného platí totéž. Výhoda v obdarování Božími milostmi je nepředstavitelně obrovská! A riziko? Jistě je také velmi značné. Předpoklady ke spáse jsou dány. Je však třeba také vytrvat až do konce.

O letošní velikonoční vigílii budeme v naší farnosti prožívat radost svého znovuzrození s radostí nově pokřtěné Aleny. Modleme se za ni i za sebe navzájem, aby ta blaženější varianta vzkříšeného života byla patrná i na každém z nás...

P. Lohelius

Liturgický kalendář

Duben 2006

2. neděle	5. neděle postní
9. neděle	KVĚTNÁ NEDELE
13. čtvrtek	ZELENÝ ČTVRTEK
14. pátek	VELKÝ PÁTEK
15. sobota	BÍLÁ SOBOTA
	VIGILIE VZKŘÍŠENÍ
16. neděle	Slavnost ZMRTVÝCHVSTÁNÍ PÁNĚ
17. pondělí	PONDĚLÍ V OKTÁVU PÁNĚ
18. úterý	ÚTERÝ V OKTÁVU VELIKONOČNÍM
19. středa	STŘEDA V OKTÁVU VELIKONOČNÍM
	VÝROČNÍ DEN ZVOLENÍ PAPEŽE BENEDIKTA XVI.
20. čtvrtek	ČTVRTEK V OKTÁVU VELIKONOČNÍM
21. pátek	PÁTEK V OKTÁVU VELIKONOČNÍM
22. sobota	SOBOTA V OKTÁVU VELIKONOČNÍM
23. neděle	2. NEDELE VELIKONOČNÍ (BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ)
24. pondělí	Slavnost SV. VOJTĚCHA, BISKUPA A MUČEDNÍKA, hlavního patrona pražské arcidiecéze
25. úterý	Svátek sv. Marka, evangelisty
28. pátek	Sv. Ludvíka Marie Grigniona z Montfortu, kněze
29. sobota	Svátek sv. Kateřiny Sienské, panny a učitelky církve, patronky Evropy
30. neděle	3. NEDELE VELIKONOČNÍ

Oznámení

- **Na Velikonoční vigílii bude v kostele sv. Jana Nepomuckého pokřtěna katechumenka Alena Linhartová.**
- **Další biblická katecheze bude v sobotu 1. a 22. dubna** po večerních bohoslužbách ve farním sále sv. Jana Nep.
- **Promítání filmu bude v sobotu 29. dubna.**
- **Farní zájezd do Znojma a kláštera Louky se uskuteční v sobotu 27. května.** Sraz účastníků před odjezdem bude v 6.00 hod. pod kostelem sv. Jana Nep. K účasti je možné se písemně přihlásit v sakristiích košířských kostelů.

Zápis ze schůze výboru Společnosti přátel Košířských kostelů, konané dne 10.03.2006 u Nejsvětější Trojice v Košířích

Přítomní: P. Lohelius, Ing. Václav Funda, stav. Jan Havel, Mgr. Stanislav Hojek, MUDr. Eelena Horáková, Jan Nekula a Stanislav Dobeš

- Program :
1. Kontrola zápisu z minulé schůze
 2. Opravy, údržba a jiné technické záležitosti
 3. Farní aktivity a diskuse

Ad 1-2: Problematika záležitostí projednávaných 09.02.tr prolíná převážně do dnešní schůzky. GO varhan u Nejsv. Trojice provede fa našeho rodáka pana Ant. Habětína ze Straubingu v Německu. Je potvrzena příslušná smlouva a cena, pouze termín zahájení práce bude stanoven při příští návštěvě pana Habětína v Praze. Předběžně je počítáno s jarními ev letními měsíci, kvůli teplotě. Příslušné kontakty provádí předseda a průběžně o nich informuje správce farnosti a výbor SPKK.

Rovněž drobná stavební údržba je zajišťována na dobu příznivějšího počasí, provede nám zavedená fa pana Kuhna.

K vytápění u sv Jana kontaktoval předseda firmu ASKOM z Brna a firmu KRES Tábor, předložil získané technické podklady od těchto firem a informoval o dobrém dojmu osobní prohlídky topení, které již funguje v kostele P. Marie Pod řetězem v Praze 1. Zástupce této firmy pana Ešnera pozve k nezávazné prezentaci jejich ev dodávky topení vč montáže. Stav Havel navíc ještě slíbil učinit dotaz u další fy, inzerující v KT, aby bylo možno vybrat nejlépeší nabídku.

Ad 3: K plánovanému poutnímu zájezdu 27.05.tr sdělil Ing Funda, že autokar je zamluven, vzhledem ke vzdálenosti cíle je odjezd uvažován na 6,00 hod od sv Jana, tj z obvyklého místa.

Dále sdělil P. Lohelius, že obdržel z naší konsistoře požadavek, aby naše farnost vyslala jednoho člena k obřadu Zeleného čtvrtka (mytí nohou dvanácti starců). Žádosti konsistoře bude vyhověno, P. Lohel po předchozí domluvě zařídí vše potřebné v této záležitosti.

Bylo navrženo podniknout v neděli 18. června farní výpravu do kláštera a kostela Jesuitů u sv Ignáce v Praze. S farním táborákem na ukončení školního roku je počítáno na čtvrtek 22.06 po večerní mši sv.

Předseda požádá poslance parlamentu Dr Ing Jiřího Karase o přednášku s aktuální tematikou, např zákonná ochrana lidského života od jeho početí, manželství a registrované partnerství homosexuálů. Termín bude po projednání upřesněn a včas oznámen.

Příští schůze výboru bude v pátek 14.04.06 v domečku u Nejsv. Trojice po večerní mši sv, jak je obvyklé

Zaznamenal

Stanislav Dobeš

PER CRUCEM AD LUCEM ANEB PRÁM KŘÍŽE

Noe postavil archu. Na ní proplaval potopou. Bez úhony prošel důsledky Božího hněvu. Na jejím dřevě přečkalo stvoření záplavu smrti. Noe postavil archu a tím naplnil Hospodinovo slovo: "Noe udělal všechno přesně tak, jak mu Bůh přikázal." Jeho poslušnost zachránila nejenom jeho, ale všecko stvoření. Praotec Noe postavil ohromnou loď, obrovitou schránu, jejíž konstrukce musela odolávat velikým tlakům a pnutím – víchr jí zmítal, déšť ji bičoval, potácela se nad propastnými hlubinami pod tvrdými ranami ledových vln.

Bůh zavedl Noeho – toho muže, jemuž poprvé od Adama mohl svěřit všechno stvoření – zavedl ho na poušť. Čtyřicet dní bloudění vodními pustinami. Noe zajel na hlubinu. Vylovil z ní život – svůj, svých nejbližších, život své rodiny, život celé rodiny Božího stvoření. Spatřili pak úplné spektrum Božího světla, všechny barvy jeho milosti. Duhu – znamení smlouvy, kterou Stvořitel klade mezi sebe a své stvoření na důkaz smíru.

Archa byla jakýmsi stromem života, záchranným člunem edenské zahrady. Semenem stromu poznání dobrého, téměř utopeném v hořkém plodu stromu poznání zlého. Archa byla jistě pevné, důmyslné, ale přitom velmi jednoduché konstrukce.

Úzký prám – skála má i spása

Kříž je také velmi jednoduchá konstrukce. Přitom je velice pevná. Vlastně se jedná o tu úplně nejjednodušší konstrukci, jakou je možno udělat, o tu nejzákladnější. Tu sbily ruce bezbožníků. Ten vratký, úzký prám, kterému bylo dáno, aby proplul nejhlubšími, nejtemnějšími propastmi smrti, které hloubí člověk ostrým rýčem svého kamenného a železného srdce. Dvě spojené třísky z vraku lodi Eden, z jejího hlavního stěžně – stromu života – se mají prodrat hustou bažinou nejčernější tmy, aby skrze ni provezly náklad nejvzácnější – vyhaslý uhlík Světla. Potopa smrti, která má zahubit vše živé. Má zahubit Krále života. Semeno stromu života...

Ten prám by se rozpadl, kdyby ho umučení Kristus nedržel pohromadě. Vždyť ho sbily ruce bezbožníků. Sbily kříž a zbily Ježíše a přibily ho na kříž. Pořád jen tloukly, neschopny tvoření. Ježíš se nechal přitlouci ke kříži, aby ho vyztužil. Aby ho zpevnil svým tělem, zoceleným v utrpení a napjatým bolestí v smrtelné křeči jak lano mezi dobře zatlučenými hřeby. Nikdo jako nenávist kata, jehož ruce vedl sám nejvyšší z katů – ďábel, by ty ocelové trny nezarazil tak důkladně. Všichni skvěle odvedli svou práci, i když mnozí vlastně nevěděli, co doopravdy činí. Ježíš zpevnil kříž hmatatelnou obětí své poslušnosti, věrnosti, lásky. Nemůže se rozpadnout. Vždyť toto malé plavidlo musí uvést nespočetné zástupy, obtěžkané hříchy k neunesení, jež stahují dolů do hlubin bezživotí. I Božího syna tam stáhly. Když zoufale lapáme po věčném životě ústy lačně otevřenými taktak nad jedovatou hladinou, uvědomujeme si, na čem stojíme? Pod našima nohama je tělo utopeného Krista... Základní kámen.

Kapitáne, kam s tím křížem...

Noe byl kapitán archy, Ježíš má archu kříže. Loď nepluje bez označení, je to královský "křížník" – nese nápis, že patří židovskému králi (Bůh-je-má-spása z Nazareta – král židovský). Loď musí překonat nedozírný oceán smrti, který stále kypí a jehož vod stále přibývá, a velitel je mrtev. Opuštěný Bohem, Otcem i družinou svých důstojníků, přibitý k palubě, kormidlo trnové koruny naražené na hlavě, zmáčený záplavou vlastní krve, potem, oči zasolené...

Noe sice brázdil oceány světa, ale že by to byl zrovna pohodový rodinný výlet se zvířátky, to se říci rozhodně nedá. Hrozně lilo, moře se houpalo, všem bylo špatně a obhospodařit přitom takové ZOO byla ohromná dřina. Takže jako odměna za těch sto let bláznivé stavby ohromné vodotěsné schrány na kopci nic moc. Ale dobrodružství s Bohem nakonec mělo dobrý konec.

Křížník Ješuy z Nazareta vyplouvá z Golgoty – je to tedy také loď na kopci. Loučení s rodinou – matkou, ženami a věrným učedníkem, s Otcem. Píseň na rozloučenou, bez přípitku mizerným vínem žoldáků. Kapitána oloupili o šat, který nechtějí trhat, a tak hrají o něj v kostky, počítají. Ježíš může spočítat všechny své kosti. Trhá oponu v chrámu. Voják postrčí Krista kopím na širé moře smrti – pro jistotu. Vytryskne víno krve přímo z pravého vinného kmene, otevře se pramen řeky, která protéká od trůnu novým Jeruzalémem. Avšak ti, kdo stojí tak osířele na molu Golgoty – hlavního přístavu smrti, zatím ho nemohou vidět pro slaný příboj žalu, který se třístí v jejich očích...

Druhý břeh

Ježíš ještě není na druhém břehu – klesá na dno smrti. "Dokonáno jest!" Je třeba odpočinout: Šabat Šalom! (hebr. Pokojnou sobotu!) Krále snášejí z paluby a myslí si přitom, že ani neodplul, že je jen opustil, nebohé trosečníky. Pohřbívají ho – voda, květiny, vonné masti, čisté bílé roucho – a nemají ani ponětí, že ukládají k spánku vítěze. Ježíš se ponořil do tmy panenského hrobu, který nepoznal násilí smrti. Jako u maminky – "v nejhlubších útrobách země". Člověkem potrhaný Boží Obraz musí být Stvořitelem znovu utkán v lůně – tentokrát zazáří Syn věrnou podobou Otcí o to jasněji. Stvořitelova ruka doprovodila Syna k nejzazšímu moři – Ježíš si ustlal v podsvětí, ale i tam byl Otec s ním. I tam – na druhém břehu za nejzazším mořem – je Bůh s námi. Kdo proti nám? Noe neztrácel čas a věrně plnil Boží příkazy a proplul zkázou světa do přístavu nového začátku. A co teprv, když plujeme s Ježíšem...

Vidím Zemi!

Snad se nám příliš často zdá, že Pán si vkladu spí na podušce na zádi, zatímco kolem běsní živly a bouří ovzduší, temné hlubiny hladově rozevírají jícen a záplava smrti už naplňuje naši loď. Voláme na něj – a on vstal! Ještě že jenom "spal", i když byl ukřížovaný. Ale tím on zpevňuje tu vratkou loď kříže, nejvratší ze všech bárek. Držme se toho prámu a nebojme se! Ježíš je Boží pravice, která třímá pevně kříž jako Mojžíš svou hůl, a vody smrti se rozestupují. Noe by měl právo se nám z nebe vysmát: Vždyť máte Kapitána, kterého poslouchá vítr i moře! Jenom jako posádka nezapomeňme na zásadní podmínku dobré plavby – budme svého Kapitána poslušni. Udělejme všechno přesně tak, jak nám to Pán přikáže. Následujme ho, bouře nebouře! Prošlápl nám cestu močálem smrti.

Jan už ho vidí na břehu. Očima zarudlýma po probdělé noci bez úlovku toho muže nejprve nepoznal. Ale když se naplnilo jeho slovo jako síť rybami, rozpoznává "jitřní hvězdu". Petr se ani nesnaží kráčet po vlnách – vrhá se do vod a prodírá se jimi k Pánu života. Síť je plná radosti, jiskří tancem vysvobozených ryb. Učedníci vystupují na břeh. Hostina je dávno připravená – rybu a chléb sám Pán přichystal na oltárním ohni – čekají jen na jeho žehnající ruce, z nichž se nasýtí tolik hladových rybářů. Ale Pán chce nejprve vidět úlovek, je třeba ještě ho přepočítat. Pak teprve zasedneme a budeme vesele hodovat tváří v tvář svému Bohu na březích nového Jeruzaléma... A moře už nebude!

Beránkova svatební hostina je přichystána. Už je čas. Vzhůru na palubu!!!

To mi dal Pán v noci z 19. na 20. listopadu 2004.

Ondřej Prokop Vaněček

DALŠÍ POHLEDY NA VÍRU

36. Proč vyznání víry začíná: „Věřím v jednoho Boha“?

Protože tvrzení „Věřím v Boha“ je nejdůležitější, je pramenem všech ostatních pravd o člověku a o světě a o celém životě každého člověka, který v něho věří.

37. Proč vyznáváme jednoho jediného Boha?

Protože On se zjevil izraelskému lidu jako Jediný, když řekl: „Slyš, Izraeli, Hospodin je jediný! (Dt 6,4) „Já jsem Bůh a jiného už není“ (Iz 45,22). Sám Ježíš to potvrdil: Bůh je „jediný Pán“ (Mk 12,29). Vyznávat, že Ježíš a Duch svatý je také Bůh a Pán, nezavádí vůbec žádné rozdělení do Jednoho Boha.

38. Jakým jménem se Bůh zjevuje?

Bůh se zjevuje jako živý Bůh, „Bůh Abrahamův, Bůh Izákův a Bůh Jakubův“ (Ex 3,6). Samému Mojžíšovi Bůh zjevuje své tajemné jméno: Já jsem Ten, který Jsem (VHWH). Nevýslovné jméno Boha bylo již ve Starém zákoně nahrazováno slovem *Pán*. Tak v Novém zákoně Ježíš, nazývaný Pán, se jeví jako pravý Bůh.

39. Pouze Bůh „je“?

Zjevením svého jména dává bůh poznat bohatství svého nevýslovného tajemství: On jediný je, odvždy a navždycky, Ten který přesahuje svět a dějiny. On učinil nebe i zemi. Je to věrný Bůh, vždy blízko svému lidu, aby ho zachránil. Je svatý „par excellence“ (po výtce), „bohatý milosrdenstvím (Ef 2,4), vždycky ochotný odpouštět. Je to duchovní, transcendentní, všemohoucí, věčné, osobní dokonalé Bytí. Je pravda a láska.

„Bůh je nekonečně dokonalé bytí, a to je Nejsvětější Trojice“ (sv. Toribio de Mongrovejo).

41. V jakém smyslu je Bůh pravda?

Bůh je Pravda sama a jako takový se neklame a nemůže klamat. On „je světlo a tma v něm vůbec není“ (1. Jan 1,5). Věčný Syn Boha, vtělená Moudrost, byl poslán na svět, „aby vydal svědectví Pravdě“ (Jan 18,37).

42. Jakým způsobem Bůh zjevuje, že je láska?

Bůh se zjevuje Izraeli jako Ten, který má silnější lásku než nějaká matka ke svým dětem, než ženich ke své nevěstě. On sám v sobě „je láska“ (1 Jan 4,8.16), který se bezvýhradně a nezištně dává, který „tak miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna“ (Jan 3,16), aby se svět spasil skrze něho. Tím že poslal svého syna a seslal Ducha svatého, Bůh zjevuje, že je sám věčné sdílení lásky.

DUCHOVNÍ PRAXE

Stav milosti posvěcující

63. Kdo je v posvěcující milosti?

V posvěcující milosti je ten, kdo se nenachází v dědičném hříchu a v jakémkoli smrtelném hříchu osobním, a je tak Božím dítětem a dědicem Božího království.

64. Jak je nutná posvěcující milost?

Bez ní nemůže být žádný dobrý skutek záslužný.

Dobré skutky vykonané ve stavu smrtelného hříchu nejsou pro nebe záslužné, nejsou však docela bez užitku: zpravidla napomáhají, abychom dosáhli milosti obrácení.

Kdo se dopustil smrtelného hříchu nebo vážně pochybuje, zda je v posvěcující milosti, má se ihned snažit znovu ji získat dokonalou lítostí a svatou zpovědí, aby nepromarňoval své dobré skutky. Zvykněme si vzbuzovat dokonalou lítost pokaždé, když začínáme něco důležitého.

Pout' do Santiaga de Compostela

V sobotu 11.3.2006 navštívil naše společenství náš bývalý farník-ministrant bratr Ondřej Bonaventura Čapek a dva jeho souputníci, aby nám vyprávěli o své pouti do Compostely. Bylo to sdařilé setkání, ze kterého uveřejňujeme několik obrázků. Všem třem poutníkům upřímně „zaplat' Pán Bůh“.

Druhé pokračování poutního deníku:

17.8.

Ráno nás z města vyprovodí místní kvardián, který byl donedávna zodpovědný za misie v celém řádu, měl na starosti poutě do Svaté Země a 20 let žil v Japonsku. Poprvé vidíme na cestě moře. Poobědváme, co jsme dostali u bratří a děláme tentokrát polední meditaci nad Matoušem. Cestou

potkáváme několik spolupoutníků, mezi nimiž je nejzajímavější jeden Francouz, který šel z Francie (z Vézelay) přes Santiago na Konec země – *Finis terrae* a zpět jedinou poutní cestou – asi 4000 km. Večer dorážíme do krásného historického městečka Santillina del Mar, jdeme na mši, pomodlíme se breviář a za dobrodince a ty, které se modlíme (každý den za někoho) a vyžebráme v jedné restauraci trochu chleba (+salám) a jdeme spát.

18.8.

Večer jsme zjistili, že jsou ve městě klarisky a tak je ráno jdeme pozdravit. Nejprve sestra na vrátnici nerozumí, co chceme a když vysvětlíme, že jsme je přišli jen pozdravit a že jsme z Prahy, která není v Jižní Americe, ale že to je tam jak mají pravou sošku *El nino Jesus* (to je Jezulátko), vyvine se z toho nakonec krásné setkání. Ze sester vyzařuje úžasná radost. Bohužel nemají už moc vlastního dorostu a tak nové sestry přicházejí většinou z Indie. Pak společně zazpíváme a sestry se zeptají, jestli něco nechceme a to my zase, že chleba a jdeme dál.

Dnes máme odpočinkovější den a tak urážíme necelých 20 km. Kolem 18.00 procházíme vesnicí s názvem La Iglesia (což znamená Kostel, nebo Církev), kde zrovna bude začínat mše. Rádi toho využíváme. Vlastně jsme ještě neměli den beze mše. Pak chvíli hledáme cestu, vycházíme na kopec a vidíme veliký klášter. Jdeme poprosit o trochu chleba a dají nám i mléko, kafe a marmeládu a nechají nás tam přespát. Je to klášter bosých karmelitek z provincie od dítěte Ježíše (*El nino Jesus*). Večer se pomodlíme s kytarou a koukáme na *Atlantik*. Boží dobrota i lidská je veliká.

19.8.

Vstáváme o šesté a zjišťujeme, že noc pod střechou byla opravdu Boží prozřetelnost, protože venku dost přšelo. Máme rozjímání, ranní chvály a mši společně s bosými karmelitkami, což se člověku jen tak nepoštěstí. Po rozloučení scházíme k moři. Počasí je dnes příjemně chladné pro pochod. Celé tři dni se živíme po cestě ostružinami, které jsou lahodné a je jich dostatek. Také jsme v jednom hotelu prosili o starý chleba a nabízeli jsme práci a mile nás obdarovali, že si dnes vystačíme. Večer jsme se vykoukali v řece a zabydleli na staré železniční zastávce. Teď se jdeme ještě pomodlit za dobrodince a blízké, ty co nás prosili o modlitbu a za sebe navzájem. Bohu díky za krásný den.

20.8.

Protože zjišťujeme, že máme mírný skluz, přidáváme na tempu a vyrážíme na město Llanes. Cesty od začátku jsou značeny žlutými šípkami a od minulého stanoviště i santiágskými mušlemi ukazujícími směr. K obědu jsme dostali jednu velikou bagetu, kterou dáme se salámem z domova. Dnes jdeme většinu cesty po silnici, což je dost únavné, ale nakonec docházíme do Llanes a máme v nohách 29 km. Jdeme si vyžebrat jídlo na večer a zítra a jdeme na mši. Za městem se utáboříme v opuštěném přístřešku uprostřed pole. Pán Bůh se zase postaral.

21.8.

Ještě jsem zapomněl včera dodat, že jsme plynule přešli z kraje Cantabrie do Asturie. Dnes je neděle, tak slavíme: spíme dýl, máme víc jídla a vyrážíme až kolem jedenácté. Jdeme asi jen 10-12 km kolem jednoho zničeného kláštera San Antolin, vypereme si a kolem 18.00 se utáboříme, pomodlíme, uvaříme a jdeme spát. Moře nám dnes nevyšlo. Bohu díky.

Poznáváme naše farníky

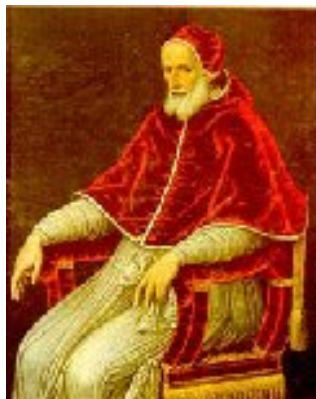

Začátkem dubna oslavila 65. narozeniny naše obětavá farnice, paní **Anna Křížovská**. Díky především jí probíhají liturgické slavnosti v kostele sv. Jana Nepomuckého po technické stránce dokonale. Připravuje vše k důstojnému slavení Nejsvětější oběti a jejím krásným teple hnědým očím neunikne sebemenší nepatřičný detail. Krásným zvučným hlasem doprovází v hlubokém soustředění bohoslužby a strhuje k témuž i své okolí. A že má velký smysl pro humor? To je takový přídavek, kterým udržuje všecko a všechny v patřičné poloze.

K jejímu jubileu jí přejeme hodně zdraví a síly, aby nadále mohla sloužit Bohu k radosti nás všech, jejích spolufarníků. Svůj dík vyjádříme v modlitbách.

Naši světci

Sv. Pius V. – papež

Vlastním jménem Antonio Michele Ghisleri (Michele je řádové jméno) se narodil r. 1504 v Bosco Marengo v Lombardii v Itálii. Pocházel ze zchudlé šlechtické rodiny a v dětství si vydělával jako pastýř. Vstoupil do dominikánského řádu, kde dostal dobré vzdělání a naučil se opravdové a asketické zbožnosti. Studoval také na univerzitě v Bologni a r. 1528 byl vysvěcen na kněze. Pak 16 let vyučoval filozofii a teologii. Přitom dělal v řádu novicmistra a byl převorem několika konventů. Sám byl příkladem ducha pravé zbožnosti, postil se, konal pokání, trávil dlouhé hodiny v meditaci a modlitbě, cestoval bez pláště dlouhé hodiny v tichosti anebo mluvil se svými společníky o věcech Božích.

R. 1556 se stal biskupem v Sutri. Pro svou horlivost proti bludnému učení byl jmenován inkvizitorem v Lombardii. V r. 1557 byl jmenován kardinálem a pověřen funkcí generálního inkvizitora celého křesťanstva. V r. 1559 byl přeložen do Mondovi, ale často byl zván do Říma na různé porady. Papeže Pia IV. kritizoval za jeho nepotismus. Po smrti Pia IV. v r. 1562 byl na návrh sv. Karla Borromejského zvolen papežem.

Bylo to období po Tridentském koncilu, který skončil r. 1563, a kdy se dekrety koncilu měly uvádět v život. A. Franzen v Malých dějinách církve píše: „K opravdovému církevnímu reformátorovi patří charisma světce. Jen světec má sílu snášet záplavu lidské ubohosti a nabízet ji v oběť Bohu. Je ochoten trpělivě nést kříž slabostí a chyb svých bližních a při tom na nich neztroskotat. Ve století po Tridentském koncilu se setkáváme s četnými velkými světci... Na papežském stolci byl po 300 letech opět světlem Pius V.“

Svůj pontifikát zahájil tím, že v den korunovace nerozhazoval mince lidu, jak bývalo zvykem, ale daroval bohaté almužny chudým. Jeho zbožnost zvolením za papeže nepolevila. Přes tíhu svého úřadu meditoval aspoň dvakrát denně vkleče na kolenou před Nejsvětější Svátostí. Navštěvoval nemocnice, utěšoval nemocné a připravoval je na smrt. Říká se, že jeden anglický šlechtic se obrátil na víru, když ho viděl líbat nohy žebráka, pokryté boláky.

Z papežského dvora odstranil nádheru. Do sboru kardinálů jmenoval zbožné muže. Dbal na to, aby biskupové sídlili ve své diecézi. Jmenoval komisi, která dohlížela na vzdělání a odívání kněží. Trpělivě naslouchal chudým, těšil je a finančně podporoval.

Tridentský koncil požadoval, aby byl vydán jasný a úplný text, který by shrnul křesťanskou víru. Redakce byla svěřena bratrům dominikánům a Katechismus byl vytištěn r. 1566. Římský breviář byl vydán r. 1568 a Misál r. 1570.

Pius V. se snažil zlepšit mravy lidu v městě Římě, potíral žebrotu a klení, zakázal býčí zápasy. I když neměl velké sklony k řízení státu, neopomněl k prospěchu občanů dát vydláždít ulice, postavit akvadukty, podporoval zemědělství, opravil hradby a pod.

Hlavní snahou jeho pontifikátu byl boj proti protestantským refomačním tendencím a, to je neméně důležité, proti tureckým výbojům. Na jeho popud se po dobytí Kypru Turky sjednotila loďstva papežského státu, Španělska a Benátek a v bitvě u Lepanta r.1571 zničila turecké loďstvo. Tím bylo Středomoří zbaveno tureckého nebezpečí, Turci ovšem pokračovali ve svých výbojích na pevnině, na Balkáně, a starosti s nimi se táhly ještě velmi dlouho.

V době lepantské bitvy papež Pius V. jednal se zástupci šlechty. Náhle vstal, otevřel okno a zavola: "Konec jednání. Pojdme poděkovat Bohu za vítězství benátského loďstva." Na památku této události byl zaveden svátek sv. Růžence. Do Loretánských litanií přidal invokaci "Pomocnice křesťanů".

Ještě dnes obdivujeme jeho zbožnost, čínorodost a horlivost, s jakou vykonal nesmírně mnoho. Ale nejen obdivujeme, ale i uctíváme tohoto papeže jako světce.

Papež Pius V. zemřel v r. 1572, blahoslaveným byl prohlášen r. 1672 a kanonizován papežem Klementem XI v r. 1712. Je pohřben v bazilice Santa Maria Maggiore.

VELIKONOCE V KOŠÍŘÍCH

Květná neděle	kostel sv. Jana. N. 9,00 Nejsv. Trojice 11,00
Zelený čtvrtek	kostel sv. Jana N. 17,30
Velký pátek	Nejsv. Trojice 15,00 křížová cesta kostel sv. Jana N.. 17,30
Vigilie Vzkříšení	kostel sv. Jana.N. 20,00
Boží hod velikonoční	kostel sv. Jana N. 9,00 Nejsv. Trojice 11,00
Velikonoční pondělí	kostel sv. Jana N. 9,00 Nejsv. Trojice 11,00

Vydává:	Římskokatolická košířská farnost v Praze 5
Redakční rada:	P. Lohelius Klindera, Th.D., S. Dobeš, V. Plíšek, M. Práger
Uzávěrka:	15. každého měsíce
Náklad:	170 výtisků
Internet:	http://kosirska.farnost.cz
	Neprodejné